

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

Trende smukke Biser.

Den Første: Ridderen og Frøkenen.

Den Anden: En smuk Kjærlighedsvisse.

Den Tredie: Den forsludte Elsker.

Mel. Minattens Maane gif Styen forbi.

1. En Ridder saa bold og en Frøken saa grand, De satte sig ned i det Grønne; De talte om Kjærligheds Erklæring til hverandre, Den tapre Hr. Lanzon og Frøken forsand, De talte med Dine de skønne.

2. Han sukked og sagde, i Morgen den Dag, Jeg skal til Fienders Lande. Det falder mig ind i mit Sind her jeg staae En rigere Friar og Kjærest du faar, Og kan saa min Blads ved din Side.

3. At Ridder! af Ridder! var Jomfruens Svar; Du gjør mig rørt ved den Tanke, Den hellige Jomfru til Bidue jeg ta'er: Jeg lever eller dør, ja min Haand den du har, Skal dig og ingen Anden tilhøre.

4. Om Noget skulle ville indsnige sig i min Hu, Og ville mig Lanzon frarive: Min Stolthed, mit Gøvmød den straffer da Gud, Saa kommer du tilbage og fordre vil din Brud, Og rykker mig ned under Jorden.

5. Den Ridder drog bort fra den Jomfru med Graad Alt hen til den Fiendes Lande, Knapet Aaret var forløben, da gif Solhverven om, Saa kom der en Baron udi glindsende Gestalt, Og tilbød den skønne Jomfru Haanden.

6. Hans ridderske Smykke og Armbaad af Guld, Det gav hendes Sind til at bløde: Hans udbroderede Hjortel og guldsnude Bryst, Hendes Hjerte og Sind til ham snarlig fik Lyst, Og slug de til Brylluppet haster.

7. Ja Præsten modtog det velsignede Par, De drak af guldprydet Horne: De Gjæster de sad omkring Bordet alt

V box 29:861

der, Og Vinflasken skjæntes for Alle og Enhver, Til Jordens
slaget dundre over Jorden.

8. Den allerførste Hofmand ved Bordet blev spurgt En
Gjæst, som der sad, var ubuden, Han sad uden Lemmer,
han sad uden Ord, Hans Dine stode ei paa Gjæster eller
Bord, Dem havde han fæstet paa Bruden.

9. Vengstelig og bævende han der nu sad Af Skræk sadde
Gjæsterne stille; Til sidst sagde Jomfruen med Omhed, jeg
ber D tapre skjon Ridder fald Hjelmhatten ned Og værdige os
at ssee dit Ansigt.

10. Ja knapt havde Jomfruen udtalt disse Ord, For
Hjelmen af Hovedet falder; O Gud! hvilket Syn, hvilken
græsselig Gestalt, Hvad tror og hvad tænker den som raader
overalt, Naar en Død sig her viser for dem Alle.

11. Af Jomfru! af Jomfru! var Ridderens Svar, Du
kan jo vel mindes dine Eder; Din Stoltthed, din Hovmod,
den straffe maa Gud, Nu kommer jeg tilbage og fordre vil
min Brud Og rykke dig ned under Jorden.

12. Den Jomfru omsavnede den Ridder med Graad For-
gjaeves af Sammer man horte: Men han med sit Hov gjen-
nem Jorden forsvandt, Saa vi slet aldrig mere den skjonne
Jomfru fandt, For Spøgelseset hende bortførte.

13. Hvert Aar fire Gange hun sees der igjen, Naar
Midnat har lagt sine Binger; Hun danser i brudelig Smukke
saa pen, Og raaber: Hr. Lanzon, min kjæreste Ven, Og
Løftet, som jeg haver brydet.

14. Ja der danser Spøgelses i græsselig Skraal, Som
Blodet af Hjernefaller drifter, De drikke da sammen med
muntert Skraal, Og raaber: Hr. Lanzon, vær tapper i dit
Skjold Og Skaal for din troløse Pige.

En smuk Kjærlighedsvisse.

1. Syv Aar er det siden jeg skuede mit Land, Og tre
deilige Piger som jeg opnævne kan, Den ene hed Marie, o
det var et deiligt Navn, O den Deiligste, som jeg opnævne
kan.

2. Saa blæste der op en sydvestlig Vind, Og saa kom

der et Skib for en atterlig Vind, Men forud i Gallionen sad
en Jomfru saa fin, Og hun ligned Allerkjæresten min.

3. Jeg saa da paa hende med fortjusande Behag Mine
Dine forandret sig hver eneste Dag, Men vil ikke tove om
det koste skal mit Liv, Jeg vil se, jeg vil se, hvem det er.

4. Saa kasted' jeg mig udi Bølgerne blaa, At jeg al-
drig ombord i dette Skib monne staa, Men saa lykkedes mig
jeg i Faldrebstrappen laa, og ombord i dette Skib monne staa.

5. Ombord i dette Skib stod den deilige Mø, Hun var
blegnet paa kinden, alt ligesom hun var død, Af hør min
Gjertets Jomfru nu har jeg lidet Nød. Jeg har tumlet om
paa Bølgerne at dø.

6. Jomfruen hun sagde da til mig disse Ord, Er du
falden fra Himmelen alt ned paa denne Jord, Nei jeg faldt
fra Bramraaen, da vi Seilene gjorde fast. Og saa faldt jeg
udi Bølgerne med Hast.

7. Hun tog mig i sin Favn og hun trykte til sit Bryst,
og hun gav mig en Opfriskning, det var jo en god Trøst,
Den Pige hed Marie, o det var et deiligt Navn, O den
Deiligste, som jeg opnævne kan.

8. Jeg farte med Skibet en otte Maanedes Tid, Indtil
jeg mit Fædreland fik at se. Jeg gik til Pigenes Fader og
spurgte hannem om, Om jeg kunde saa hans Datter saa from.

9. Ja Faderen han sagde da til mig disse Ord, Er du over-
ens med Pigen alt ud paa denne Jord, Er du overens med
Pigen, som du har vælget ud Skal du sikkerlig saa hende til
Brud.

10. Den Sømand hedte Herman, o det var et deiligt
Navn, Og den deiligste Sømand, som jeg opnævne kan. Nu
bor han udi Norden iblandt de høie Fjeld, O der lever han
fornøielig og vel.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 3

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

Den forskudte Elsker
eller
Matrosens Tilbagekomst.

Mel. Mørke Dage vegtes om med blide.
Sig mig, har De elsket mig, min Pige,
Eller har Du forestillet saa,
Hvorfor kunde Du det ikke sige,
Men med Falskhed paa dit Hjerte gaa.
Tro'de Du mig blndt hen at bedrage
Dg jeg ikke skulde det forstaa;
Men ser Du Herren kunde det opdage
Dg enhver tilslut sin Løn vil faa.

Aldrig saadant om Dig jeg kunde tænke,
Da jeg drog omkring i sjerne Land;
At Du vilde saadan Skaal issjænke
For den Du havde valgt til Egtemand.
Da skulde jeg mit Hjem ei mere seet
En saadan listig, listig Pige var,
Dg nu farvel, thi nu er det jo sleet,
Derfor jeg ogsaa Fred i Hjertet har.

Svagheds Børn vi Alle, Alle ere,
Ingen feilsri her paa Jorden er;
Men at stusse saa sin Hjertens fjære,
Nei ingen Redelighed mere er.
Dog vil jeg af Hjertet Dig tilgive,
Gid Du aldrig maatte angre det.
O! — gid Du stedse lykkelig maa blive,
At altid Du kan vandre fro og let.